

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

červen 2018 / ročník XXVIII

**Známý neznámý
J. V. JIRSÍK**

**Jak žijí mladí
křesťané?**

**Oceněny
SOCIÁLNÍ
PROJEKTY**

**Dětská
„VIKARIÁTKA“
a sv. F. Xaverský**

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757,
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Anna Penna FSP

Moje první svaté přijímání

Knížka je určena dětem, které přistupují poprvé k svatému přijímání. Může být použita jako drobná pomůcka k prožití jedinečné události jejich života a v dalších dnech jim tento okamžik připomenout a prohloubit ho.

Brož., 16 s., 25 Kč

Tvůj křest

Dárková kniha ke křtu dítěte. Stručně a přehledně shrnuje celou liturgii svátosti křtu. Obsahuje prostor, kam lze zaznamenat datum a místo křtu, jméno křtícího kněze i jména přítomných členů rodiny. Další výhodou je místo k nalepení fotografií. Je to nejen památková publikace, ale i užitečná knížka, kterou bude moct dítě prakticky využít, když se bude připravovat na přijetí dalších svátostí. Křest tak může i o několik let později ožít jako důležitá událost jeho života, kterou mu rodiče (nebo prarodiče či kmotři) pečlivě zaznamenali.

Připravujeme dotisk začátkem června.

Váz., 48 s., 155 Kč

Liturgický kalendář na rok 2019

Praktické vydání na cesty nebo k vložení do velkých pracovních diářů či vašich biblí. Každá stránka obsahuje jeden týden. Dny jsou barevně odlišeny podle liturgického období.

Váz., 64 s., 49 Kč

Papež František

Gaudete et exultate (Radujte se a jásejte)

Ve své třetí apoštolské exhortaci reflektuje papež František všeobecné povolání ke svatosti. Zamýšlí se nad tím, jak můžeme na tuto výzvu odpovědět v dnešním moderním světě. Hlavní myšlenkou exhortace je, že svatost znamená následování Ježíše.

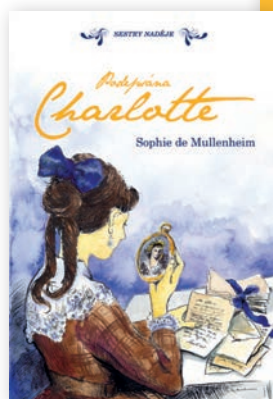
Oficiální české vydání se připravuje na konec června.

Sophie de Mullenheim

Podepsána Charlotte

Co se stane, když Emilie, která žije v Lyonu na sklonku 19. stol., najde v pokoji balíček dopisů, pod nimiž je podepsána Charlotte, dívka žijící za Francouzské revoluce? O tom vypráví 1. díl historického románu pro dospívající čtenářky.

Dotisk, brož., 270 s., 279 Kč

Obsah

Známý i neznámý Jan Valerián Jirsík: 220 let od narození	3
Tři osobnosti na dvoře krále Přemysla Otakara II.	6
Úsilí v péči o slabší a potřebné se dočká ocenění	8
Dávná sláva a hluboké poselství hořických pašijí	8
Sv. František Xaverský, Dětská vikariátní pouť Tábor	9
Slovo života pro děti	10
Všechny nás v srdci věčnosti nese... Několik vzpomínek na pana biskupa Hloucha	12
Vybrané církevní památky diecéze nabízí nová mapa	13
Zveme vás...	14
Domácí hospicová péče Městské charity doprovázela loni 30 rodin	15
Caritas Europa provázena mottem „Mládež. Solidarita. Evropa“	15
Jak dnes žijí mladí věřící? Odpovídá 1900 účastníků exkluzivního výzkumu	16
Úspěch katechetky v anketě Duhové srdce	17
Právo na lenost	18
Setkání s Písmem Svatým	19
Personalie	20

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous,
Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Miroslav Bina

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 21. 6. 2018

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

ZNÁMÝ i NEZNÁMÝ Jan Valerián Jirsík: 220 let od narození

V letošním roce si připomínáme 220 let od narození (19. června) spisovatele, vlastence, národního buditele a duchovního, který v letech 1851–1883 působil jako čtvrtý biskup českobudějovický. Na méně známé skutečnosti života a působení J. V. Jirsíka jsme se zeptali doc. Rudolfa Svobody, děkana Teologické fakulty Jihočeské univerzity.

Je na osobnosti J. V. Jirsíka ještě něco, o čem bychom nevěděli?

Když vyslovíte jméno Jan Valerián Jirsík, vybaví se většině lidí biskup, po kterém se jmenuje známé českobudějovické gymnázium a jehož socha stojí před katedrálou. Určitě se na něj vzpomíná jako na velkého českého vlastence. O čem se například moc nemluví, je jeho působení před tím, než se stal v roce 1851 českobudějovickým biskupem. Přitom právě aktivity v této fázi jeho života zapříčinily, že byl pro tuto nelehkou funkci vybrán.

Než si o tom pohovoříme, rád bych se zeptal, odkud vlastně Jirsík pocházel? Co víme o jeho mládí?

Narodil se 19. června 1798 ve středočeském Kácově jako první dítě v později velmi početné rodině – prý měl nakonec čtrnáct sourozenců, z nichž se všichni nedožili dospělého věku. Rodiče se věnovali pohostinství. Studoval na gymnáziu v Německém (dnešním Havlíčkově) Brodě a v Hradci Králové, odkud přestoupil na filosofické učení v Litomyšli. Na těchto místech našel národně uvědomělé učitele, takže i když studoval v němčině, zamiloval si svoji mateřštinu. V roce 1816 nastoupil do arcibiskupského semináře a začal studovat na pražské teologické fakultě.

Jaké bylo jeho kněžské působení? Souběžně se věnoval také pedagogické práci a psaní...

Na kněze byl vysvěcen 28. prosince 1820 ve svatovítské katedrále v Praze. Nejprve byl 12 let kaplanem – a to postupně v Cítově u Mělníka, v Roudnici nad Labem a v Jezeří v severních Čechách. Na všech místech na sebe výrazně upozornil svým řečnickým talentem, příjemným vystupováním a také pedagogickými vlohami, které neváhal využít jak ve škole,

Jirsík při návštěvě císařského dvora ve Vídni. 1862–1865. Autor: Oscar Kramer, Wien. Ze sbírky Rudolfa Svobody.

tak při soukromém vyučování. Velmi intenzivně se také věnoval charitě. Také začal psát. Jako první mu vyšlo pedagogické dílo Škola nedělní (1826) a vlastivědný spisek Říp a jeho chrám (1826), díky němuž je řazen mezi tzv. literární romantiky.

Nezapomeňme na Jirsíkovo teologické dílo...

V roce 1832 se stal farářem v Minicích u Kralup, kde zůstal až do roku 1846. Zde opět ukázal svoje nadání pro duchovní správu, práci ve škole i praktické potřeby obyvatel. Věnoval se intenzivně studiu teologie, které zúročil v roce 1837 složením dvou doktorských zkoušek na teologické fakultě, a především bohatou publikační činností. Začal pravidelně zveřejňovat články v Časopise pro katolické duchovenstvo a brzy začaly vycházet v tzv. jeho knihy v tzv. Svatojánském dědictví (pozn. redakce: spolek na podporu vydávání české náboženské literatury). Největší

ohlas mezi lidmi našly spisy: Proč jsem katolíkem?, Bohomil nebo Populární dogmatika. Většina jeho knih vycházela v opakovaných vydáních, prodaly se jich tisíce, takže je dodnes můžeme nacházet zejména ve farních či městských knihovnách. Dokonce byly překládány i do němčiny, což v tehdejší době nebývalo obvyklé – spíše se to dělo naopak.

Opravdu byl tak dobrý teolog?

Určitě. A k tomu měl veliký dar předat i ty nejkomplicovanější teologické otázky obyčejným lidem srozumitelnou formou. Hodně se také věnoval diskusím o víře s nekatolíky. Vystupoval nekonfrontačně a přátelsky – snažil se ukázat, co katolického je v jejich nauce a na tom základě usiloval o porozumění. To bylo velmi netradiční v jeho době. Sami nekatolíci přijímali jeho dílo s respektem.

Jirsík tedy nezůstal jen běžným farářem...

Pochopitelně tak aktivní kněz nezůstal bez povšimnutí u svých církevních nadřízených. V roce 1846 se Jirsík stal členem metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze a českým kazatelem tamtéž. Jeho kázání z této doby vyšla tiskem v několika svazcích. Jako kanovník se účastnil veřejného života a byl členem mnoha charitativních a vlasteneckých spolků. V roce 1847 se stal šéfredaktorem Časopisu pro katolické duchovenstvo. V roce 1848 jej pražská teologická fakulta ocenila udělením čestného doktorátu a zúčastnil se jednání slovan-ského sjezdu.

Jak to bylo s jeho biskupským jmenováním?

Když 4. června 1850 nečekaně zemřel třetí českobudějovický biskup Josef Ondřej Lindauer, jmenoval na jednoznačné doporučení pražského arcibiskupa kardinála Bedřicha Schwarzenberga 25. března 1851 císař František Josef I. jeho nástupcem právě Jirsíka. Papež Pius IX. tuto nominaci 5. září 1851 potvrdil. Následovalo Jirsíkovo biskupské svěcení 19. října 1851 v katedrále svatého Víta v Praze a slavnostní uvedení do úřadu v českobudějovickém katedrálním chrámu svatého Mikuláše 1. listopadu 1851.

Můžete připomenout první kroky biskupa Jirsíka v úřadě?

Prakticky okamžitě začal s generální vizitací své diecéze, která mu zabrala skoro pět let. Při tehdejších způsobech cestování byla generální vizitace fyzicky velmi náročná. A Jirsík si ji v pozdějších letech zopakoval ještě dvakrát. Každopádně diecézi díky tomu hodně dobře poznal – nejen život obyvatel a jejich praktické potřeby, ale také se samozřejmě seznámil s reálnými problémy v duchovní správě, s nimiž se potýkali řadoví kněží.

Co z těchto svých poznatků vyvodil?

Předně si uvědomil, že musí intenzivně podpořit růst náboženského života katolíků, kterých byl v diecézi asi milion. To byl obrovský úkol. Jirsík proto podporoval především obnovu činnosti lidových misí, působení řádů, kongregací a církevních spolků, organizoval velké náboženské slavnosti na oslavu významných diecézních a celonárodních jubileí, v kostelech zavedl mariánské májové pobožnosti a eucharistické slavnosti věčného klanění. Za úkol si vzal také šíření vhodné náboženské literatury.

K 50. výročí smrti Jana Valeriána Jirsíka vydal apologetický kroužek bohoslovců „Jirsík“ v Českých Budějovicích. 1933. Ze sbírky Rudolfa Svobody.

Jan Valerián Jirsík v biskupském úřadě v Č. B., z období na přelomu 60/70. let 19. století, fotoateliér Jindřich Eckert, Praha.

Pro kněze zavedl pravidelná duchovní cvičení a kněžské pastorální konference. Svolal tři diecézní kněžské synody, jejichž jednání byla zorganizována tak, že dostávali jako první slovo ti nejnižší postavení kněží, aby byl vždy slyšen jejich hlas.

Abyste zajistil dostatečný počet budoucích kněžských povolání, založil v roce 1853 chlapecký seminář, kam přicházeli zejména chudí hoši českého původu. Velkou péči věnoval pochopitelně také biskupskému kněžskému semináři. Dá se říci, že diecéze rozhodně nedostatkem kněžských povolání netrpěla, protože po třiceti letech Jirsíkova biskupského působení bylo v semináři přes 100 bohoslovců a v chlapeckém semináři dokonce přes 120 alumnů (čekatelů bohosloví). Navíc – a to dalo obrovskou práci – bylo o všechny velmi dobře postaráno systémem podpor, příspěvků a stipendií, které dokázal biskup z rozličných zdrojů získávat.

Českobudějovická diecéze byla dvojjazyčná – žili zde vedle sebe Češi a Němci. Jak se s tímto faktem Jirsík vyrovnal?

To byla realita, v níž Jirsík žil. Zdůrazňoval věřícím, že by měli být v první řadě dobrými katolíky a až poté Čechy nebo Němci. Avšak spory zejména mezi radikály na obou stranách zde existovaly. Jirsík, který byl znám jako aktivní vlastenec, nezůstal ušetřen některých nevybíravých výpa-

Úmrtní žeton Jana Valeriána Jirsíka, 1883. Ze sbírky Rudolfa Svobody.

dů z německé strany – mimo jiné také proto, že byl aktivní v politice, když jako člen zemského sněmu v Praze neváhal hájit české zájmy.

V Českých Budějovicích pomohl při zakládání některých českých institucí a spolků – např. Besedy českobudějovické (1862) a Záložny českobudějovické (1864). Kamenem úrazu česko-německých vztahů v biskupském sídelním městě se stala zejména otázka školství. Jirsík byl přesvědčen o nutnosti vést výuku v mateřském jazyce žáků (především náboženskou, ale i jinou), protože podle něj výuka v cizím jazyce se nijak nedotkne srdce dotyčného. Jak trefně poznamenával, vyrůstají pak z dětí „moudráci bez srdce a citu“. Jeho přičiněním vzniklo v biskupském sídelním městě několik českých škol, především je třeba zmínit první české gymnázium (1868), jehož chod několik let financoval z vlastních prostředků a z peněz dárců.

Co jeho lidská stránka, jakou měl vlastně povahu?

Hodně pomáhal potřebným – jako biskup se podstatně zasloužil o zlepšení péče o nemocné či různě postižené. Dokázal si pevně trvat na svém, pokud byl přesvědčen o správnosti svého jednání – několikrát se postavil proti záměrům vídeňské vlády v případech, kdy docházelo k podle jeho názoru nepřijatelnému zasahování do práv církve. Jednou jen intervence císaře zabránila soudnímu procesu a jindy byl zase postižen finančně. Byl laskavý a vlídný – zejména ke studentům a k seminaristům. Hodně četl, měl rád divadlo a hudbu.

Co byste označil za nejvýjimečnější událost v Jirsíkově životě?

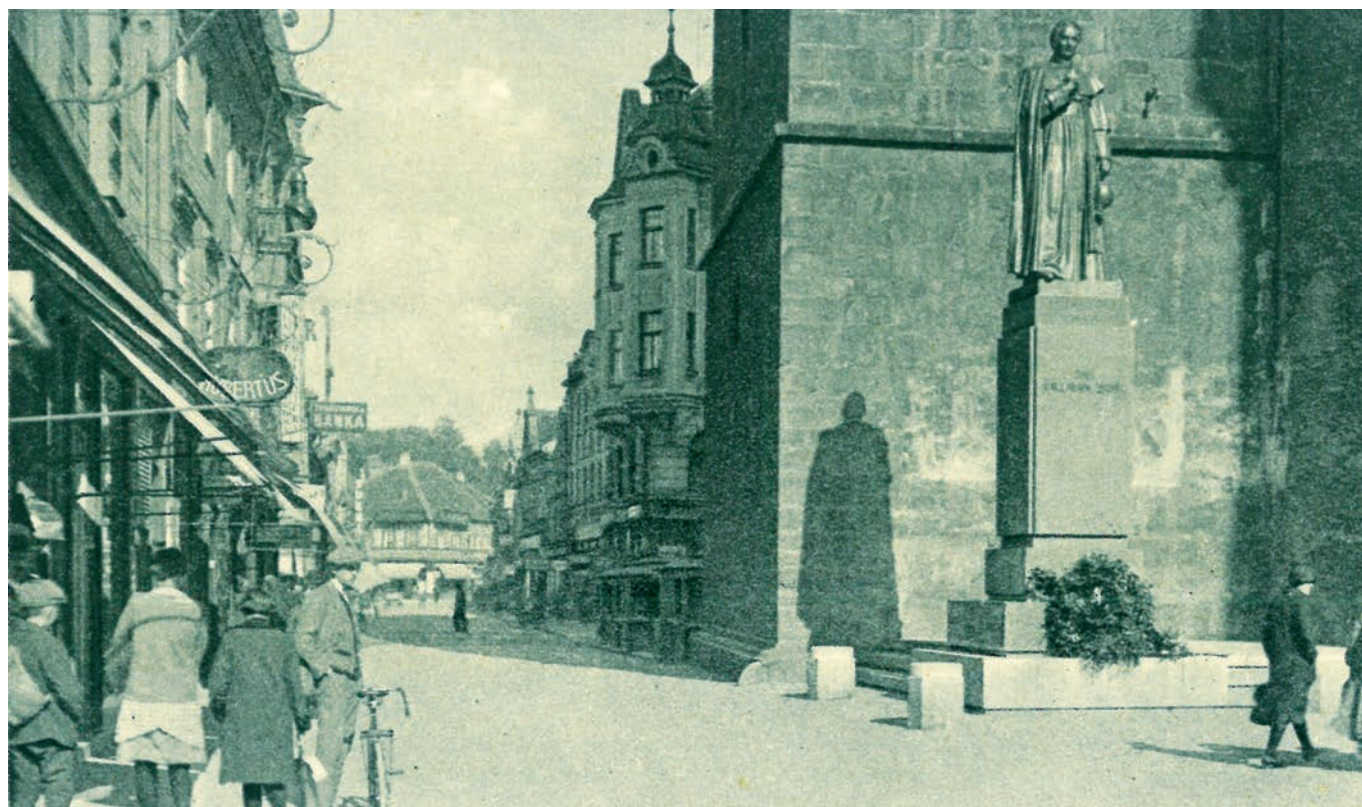
Nepochybně jeho účast na Prvním vatikánském koncilu (1869–1870).

Jaký byl Jirsíkův odkaz?

Jirsík zemřel 17. února 1883 a byl pochován na staroměstském hřbitově v Českých Budějovicích. Jeho památku udržovali v první řadě bohoslovci českobudějovického kněžského semináře, kteří se sdružovali v apologetickém kroužku Jirsík a na svého biskupa vzpomínali při pořádání různých besídek, kladením květin k jeho hrobu či vydáním Almanachu. Památku svého zakladatele dodnes uchovává gymnázium v Českých Budějovicích – a tato tradice přečkala i zákazy nacistického i komunistického režimu. Obyvatelé Českých Budějovic nechali zbudovat před katedrálou chrámem sv. Mikuláše biskupovi Jirsíkovi zmíněnou monumentální bronzovou sochu, jejímž autorem je Josef Václav Myslbek. Slavnostní odhalení se konalo v roce 1926. Socha byla v letech druhé světové války odstraněna a zničena. K jejímu obnovení došlo až po pádu komunistického režimu 2. října 1993. Neveselou kapitolu jirsíkovské tradice představuje zneužití jeho odkazu kněžími, kolaborujícími s komunistickým režimem. Zejména projevy Josefa Plojgara či Josefa Buchty toto zneužití dobře dokumentují. Tzv. vlastenecké hnutí duchovních loajálních vůči komunistickému státu, které se sdružilo pod názvem „Mírové hnutí katolického duchovenstva“, si přivlastnilo biskupovo heslo Bůh – církev – vlast, ačkoli jej samozřejmě chápalo naprosto odlišně než biskup-vlastenec Jan Valerián Jirsík.

Děkuji za rozhovor.

Miroslav Bína

Původní socha Jana Valeriána Jirsíka před katedrálou chrámem sv. Mikuláše. Fotografie vznikla mezi roky 1926–1939. Ze sbírky Rudolfa Svobody.

TŘI OSOBNOSTI na dvoře krále Přemysla Otakara II.

Stále ještě po zásluze nedoceněný a totalitním režimem proskribovaný historik Zdeněk Kalista napsal v publikaci „Stručné dějiny československé“ o době Přemysla Otakara II. mj. toto: *„Říše přemyslovská stala se... nepochybně nejmocnějším státním útvarem tehdejší střední Evropy. Rozklad, který nastal v říši německé po smrti Fridricha II. a po pádu rodu štaufského v letech 50. XIII. století a později i rozkladné zjevy v říši arpádovské umožnily „zlatému“ a „železnému králi“ (jak byl Přemysl Otakar II. zván pro svoje hospodářské bohatství a pro svoji sílu vojenskou) dojít ještě větších zisků, kterými byla jeho moc podstatně docelena“.*

Přemysl Otakar II., Štauf po matce se nepochybně považoval za dědice, ne – li právoplatného nástupce štaufského impéria. Nebyl to ovšem jenom rozmach ekonomický nebo vojenský. Ruku v ruce s tím dochází u nás k cílenému „budování státu“, jak by řekl Ferdinand Peroutka, a v tomto procesu patří bezesporu čelné, ne-li první místo církvi a duchovním, z nichž mnozí byli s panovníkem pevně spojeni výkonem královských úřadů. Na prvním místě dlužno jmenovat vyšehradského probošta **Petra z Prahy**. Jeho ustanovením na místo vyšehradského probošta, řešil Přemysl Otakar II. hmotné zabezpečení svého brilantního a nad jiné oddaného úředníka, spojeného svou dosavadní činností s českou královskou kanceláří. Velmi příhodně uvádí Zdeňka Hledíková, že „u něho doslovně platí, že se stal vyšehradským proboštem proto, aby mohl vykonávat funkci kancléře, včetně k ní vázaného politického rádcovství“. Funkci kancléře vykonával Petr z Prahy osobně po dobu 10 let, od roku 1265 do roku 1275, kdy sice zůstává nominálně kancléřem, ale českou královskou kancelář řídí ve funkci protonotáře další z významných králových úředníků, Jindřich z Isernie.

Osobnost probošta Petra z Prahy je spjatá s událostí, která měla ve svém důsledku celocírkevní dopad. Při jedné ze svých cest do Itálie, v roce 1263, byl Petr v chrámu sv. Kristiny v Bolseně svědkem tzv. zázraku v Bolseně, na jehož podkladě zavedl papež Urban IV. bulou Transitus z 11. srpna 1264 svátek Božího Těla pro celou církev. Kdosi tehdy pochyboval prý o Kristově přítomnosti v proměněné hostii do chvíle, než z ní skanulo několik kapek krve na korporál. Dnes je tento korporál uchováván v katedrále v Orvietu, v překrásném relikviáři, zhotoveném 1338 Ugolinem di Viery ze Sieny a je objektem každoročního uctívání věřících. Zázrak v Bolseně se stal také námětem nesmrtelné fresky ve Vatikánu, jejímž autorem je Lorenzo Lotto.

Druhou významnou osobností v okolí krále byl již zmiňovaný Mistr **Jindřich z Isernie**. Jeho rodištěm je pravděpodobně středo italské město Isernie v kraji Molise, odkud byl údajně vyhnán snad v důsledku mocenských zápasů na jihu Itálie a jeho rodině byl konfiskován veškerý majetek. O něco později se objevuje v Římě, kde završuje svá studia u Mis-

tra Pietro de Prece, známého v té době jako nejprestižnější vzdělávatel v umění sepisování úředních listin a pokračovatel notářské tradice sicilské štaufské monarchie. Někdy kolem roku 1270 se s Mistrem Jindřichem setkáváme v Praze. Zde začíná působit v královské kanceláři. Od roku 1271 nesou listiny, vydávané královskou kanceláří, Jindřichův rukopis zcela zřetelně. Nedlouho po svém příchodu do Prahy je M. Jindřich přijat ve vyšehradské kapitule za kanovníka, i když vlastní kanovnické obročí – prebenda – je mu přiděleno až někdy počátkem roku 1275.

Mistr Jindřich z Isernie je považován za zakladatele Vyšehradské notářské školy. Vyznačovala se velice úzkým, specializovaným vzdělávacím programem. Vyučovalo se zde především *ars dictandi*, tj. umění sepisování úředních listin. Vedle této činnosti pak bylo součástí učebního programu ještě tzv. *ars epistolandi*, čili umění psát úřední dopisy. Plán výuky známe díky jednomu ze vzorových listů, tzv. *dictamin* Jindřicha z Isernie. Mistr Jindřich zde vzpomíná své katedry, kterou zřídil při vyšehradském kostele, aby poskytoval vzdělání v gramatice, dialektice a rétorice a zve studenty, aby se přišli vzdělávat. Škola funguje až do roku 1274, tedy do doby, kdy Mistr Jindřich ve funkci protonotáře začal fakticky řídit práci královské kanceláře, a to až do králova skonu na Moravském poli 26. 8. 1278. Po králově pádu byl obviněn královnou Kunhutou, nebo někým z jejího okolí, ze zrady. Jak píše *Pokračovatel Kosmův*, byl 14. září 1278 zatčen ve svém domě u sv. Jakuba na Malé Straně, oloupen o mnoho věcí a peněz a uvězněn. Z vězení byl vysvobozen až na osobní zákrok tehdejšího pražského biskupa Jana III. z Dražic, který dokonce kvůli jeho uvěznění vyhlásil 21. září 1278 nad Prahou interdict. Kronikář píše, že Mistr Jindřich byl z vězení propuštěn již 29. září 1278 a tím dnem také interdict skončil. Ze sbírek Jindřichových dictamin můžeme odvodit, že dále působil jako notář krále Václava II. a od roku 1281 zastával snad úřad pražského veřejného notáře. Umírá někdy mezi léty 1301–1306 a jestliže byl v té době stále vyšehradským kanovníkem, byl nepochybně pohřben ke svým spolubratrům do některé z kanovnických hrobků pod podlahou baziliky sv. Petra a Pavla.

Třetí osobností z králova okolí je člen Řádu bratří kazatelů, tedy dominikán **P. Jindřich Librarius**, podle tradice králův kaplan a zpovědník, který se stal prvním převorem dominikánského kláštera v Českých Budějovicích. Dominikáni získali parcelu pro postavení kláštera někdy kolem roku 1263 a ještě v tomto roce začali s výstavbou provizorních objektů. Přezdívkou „Librarius“ svědčí o jeho profesním knihovnickém zaměření, vedle duchovní – řeholní služby. Zemřel někdy v roce 1281, přežil tedy svého krále o 3 roky. A protože zemřel v pověsti svatosti, byl zcela přirozeně po celý středověk označován jako „beatus“, tedy blahoslavený a jeho hrob na důstojném, význačném místě uvnitř chrámu byl místem úcty věřících.

Při obnově klášterního kostela v roce 1893, ke které došlo po jeho převzetí redemptoristy, bylo konstatováno, že hrob blahoslaveného P. Jindřicha Libraria z řádu kazatelů, byl ve středověku „ozdoben dřevěnou postavou převora ležícího v oděvu řádovém“. Při této obnově se také našly převorovy

pozůstatky. Redemptorista P. J. Hartmann, který sepsal jakousi kroniku českobudějovické redemptoristické koleje a při znovunalezení Librariových pozůstatků byl přítomen, informuje poměrně podrobně o tomto nálezu. Konstatuje, s jak velkou úctou byly nalezené pozůstatky vloženy do zvláštní skříňky spolu s vypsáním historie nálezu a zazděny do výklenku, který dnes označuje část vyčnívající kamenné desky. Před výklenkem stojí novogotický oltář sv. Josefa.

Historie tří osobností, které stály nepochybně v blízkosti svého krále, dosvědčuje vysokou úroveň nejen státního a kulturního života tehdejší české společnosti, ale je především dokladem významné úlohy církve při budování přemyslovského státu. V dnešní přetechizované době, která se stále více a více odcizuje tradicím, je prioritním úkolem trvale připomínat kořeny naší státnosti a historickou roli církve. Kde je pohřben probošt Petr z Prahy nevíme, nevíme ani kde odpovídá Jindřich z Isernie, ale víme, kde leží Jindřich Librarius, svědek králových činů, jeho kaplan, zpovědník a důvěrník. Zaslouží si, aby byl důstojně v klášterním kostele Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích připomenut. Je to dluh nejen vůči němu, ale i vůči památce krále Přemysla Otakara.

Jan Kotous

Místo pravděpodobného odpočinku Jindřicha Libraria v kostele Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích

Foto: Miroslav Břina

Úsilí v péči o slabší a potřebné se dočkalo ocenění

Za rozvoj služeb pro duševně nemocné a prosazování jejich zájmů převzala 24. května z rukou diecézního biskupa Vlastimila Kročila a primátora Jiřího Svobody ocenění Zdeňka Kuviková z organizace FOKUS CB. Stalo se tak v rámci druhého ročníku ankety Žena Českobudějovicka, která upozorňuje na přínos v rozvoji sociálních služeb a charitativních aktivit.

Zleva: Nositelky oceněných projektů s vítězkou ankety (druhá zleva)

Již v předstihu vybírala porota za účasti obou jmenovaných nositelky pěti projektů, které vzešly z nominací přijatých v dubnu a květnu. Anketu vyhlásil Spolek DialogCB, z. s. ve spolupráci s MODA Fashion Days České Budějovice.

Nominovány byly:

- **Marie Ciglbauerová** – z církevní mateřské školy Lipenská, za dlouhodobou dobrovolnickou činnost pro Městskou charitu ČB, především při Tříkrálové sbírce
- **Dana Kopecká** – za dlouhodobou práci nejen jako dobrovolnici v Centru Arpida a její nasazení
- **Ludmila Kubátová** – za práci v pobočce MammaHelp Č. B., kterou založila, za nasazení a pomoc ženám s rakovinou prsu
- **Zdeňka Kuviková** – za rozvoj služeb pro duševně nemocné, vedení organizace FOKUS ČB a osobní nasazení
- **Irena Lavická** – za vedení Ledax, o.p.s., které poskytuje sociální služby pro seniory, za inspirativní přístup

Součástí galavečera v prostorách českobudějovického výstaviště bylo také předání šeku, s částkou 20 tisíc korun pro Dobrovolnické centrum českobudějovické Diecézní Charity, od pořadající agentury. Diecézní charita také představila činnost svého dobrovolnického centra a možnosti zapojení pro nové zájemce. Stalo se tak na workshopu věnovanému sociálním tématům, který je součástí ankety.

Miroslav Bína

Dávná sláva a hluboké poselství HOŘICKÝCH PAŠIJÍ

Tradice hořických pašijí začíná již ve 13 století. Historicky dochované pašijové hry pak vznikly v roce 1816 a bývaly věhlasným a úchvatným počinem, které dokonce obdivoval celý svět... Na konci 19. století nastala pašijím v Hořicích na Šumavě úplná zlatá éra.

Podle scénáře profesora Johanna Josefa Ammanna z českokrumlovského gymnázia byl vytvořeno velkolepé představení, které zahrnovalo skutečně to nejdůležitější z bible. Dopolední část poutavě ztvárnila výjevy ze Starého zákona a po přestávce na oběd se konalo odpolední představení o utrpení, smrti i vzkříšení Ježíše Krista...

Pro pašijové hry bylo vystavěno krásné velké divadlo pro 2000 diváků s velkolepým scénickým vybavením, bohatými kostýmy a malovanými oponami. Hořické pašije byly celosvětově tak věhlasné, že v roce 1897 americká filmová produkční společnost bratří Lumièreů zde vytvořila první film vůbec natočený v České republice. (Tento vzácný snímek se nedochoval, ale díky soudobému bádání Martina Neudorfla, hejtmána českokrumlovské granátnické gardy a zároveň i jednoho z apoštolů v současné hořické inscenaci, se před podařilo část "ztraceného filmu" dohledat a tím zároveň rozšířit konkrétní artefakty, dokládající historii pašijových her v Hořicích, které mohou podpořit zapsání současných hořických pašijí do seznamu kulturního dědictví UNESCO.)

Období války a pozdějšího komunistického režimu znamenalo však pro pašije zkázu. Z divadla byl vytvořen ovčín, malované opony a kostýmy byly rozkradeny nebo použity jako plachty na přikrytí zemědělských strojů. Nakonec bylo divadlo zcela zbořeno a nezbylo po něm téměř nic.

Nové zrození pašijí nastalo po sametové revoluci. Historik Jindřich Pecka napsal nový text, ke kterému zkomponoval hudbu Jaroslav Krček. Z popudu tehdejšího starosty Miroslava Čunáta byl vytvořen přírodní amfiteátr a začaly se hrát se zapojením místních ochotníků nové pašije, které se hrají dodnes.

I soudobé hořické pašije jsou snahou o obnovení dávné tradice. Jsou však již daleky dávné slávy... dnešní filmy se točí na jiná témata. Chtějí však být i nyní poselstvím živého prožití nezměrného významu Kristova činu pro každého člověka, pro celý svět. Nejsou pojímány jako pouhé divadelní představení, ale jako živá síla, která spojuje přítomné diváky i účinkující v jedno tělo dobrého lidského společenství.

Hořické pašijové hry se letos konali **2. a 9. června**.

Foto: Vladimíra Dvořáková

Vladimíra Dvořáková

Foto: Marie Kulhánková

Sv. František Xaverský, DĚTSKÁ VIKARIÁTNÍ pouť Tábor

V pondělí 14. května se konala dětská vikariátní pouť zaměřená na poznávání misionáře sv. Františka Xaverského, s podtitulem „Čas být spolu“. Do Opařan doputovaly děti spolu s rodiči, babičkami a kněžími z různých farností našeho vikariátu a jako každý rok i žáci CZŠ Orbis Pictus.

V půl desáté jsme akci započali slavením mše svaté, kterou vedl otec David z kláštera Želiv. V kázání jsme se dozvěděli něco o misionářích a kontinentech, ve kterých působí. **Hlavní postavou poutě byl sv. František Xaverský.** Podle barev kontinentů byly také děti rozděleny do pěti skupin a pouť mohla začít.

První stanoviště bylo v refektáři bývalého jezuitského kláštera, kde jsme při vítaném občerstvení měli možnost si prohlédnout a něco se dozvědět o nádherné barokní výzdobě stropu s motivy ze života sv. Františka. Druhým stanovištěm byl kostel sv. Františka Xaverského. Zde jsme si přiblížili život sv. Františka Xaverského – jednoho z největších misionářů v historii. Tento světec je v kostele vyobrazen také na stropních obrazech. Poté už jsme putovali směrem ke Stádleckému mostu. Další stanoviště bylo ve Stádlci na nádvoří zámku. Sv. František Xaverský mimo jiné pomáhal nemocným a děti si zde mohly prakticky vyzkoušet obvazování zraněných. V zámku je také kaple Panny Marie Bolestné, kde jsme se mohli společně pomodlit za naše nemocné a trpící. Posledním stanovištěm byl Stádlecký most. Děti zde kreslily misionáře, zopakovaly si, kde všude sv. František působil, stavěly vor s biblickým vzkazem na vlajce, který pustili po Lužnici a mohly si vyzkoušet i slaňování z mostu.

Foto: Marie Kulhánková

Na závěr nezbyvá než poděkovat Bohu za společnou vydařenou akci, kde jsme se něco dozvěděli, vyzkoušeli a hlavně mohli být spolu a vzájemně se utvrzovat a posilovat ve víře.

Pouť mohla být uskutečněna díky spolupráci vikariátního zástupce, Missio a žáků a pedagogů CZŠ Orbis Pictus

Petra Běhounová

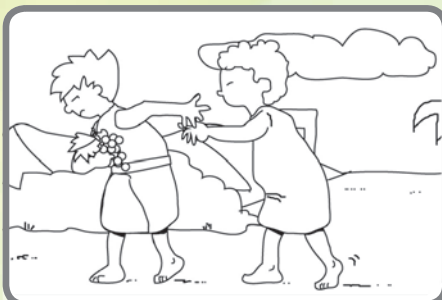
Žít s ostatními v míru nás dělá šťastnými!

„Blahoslavení tvůrci
pokoje, neboť oni
budou nazváni
Božími syny.“ (Mt 5,9)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a „žít“ i ty?

Jednoho dne vystoupil Ježíš na horu
a vysvětloval, že ti, kdo vytvářejí
pokoj, jsou opravdu šťastní.

Abychom mohli vytvářet pokoj,
musíme mít pokoj ve svém srdci
a přinášet ho lidem kolem sebe.
Občas se ale s někým pohádáme.

Vždycky můžeme říci, že nás to mrzí,
nebo pomoci vytvářet pokoj člověku,
který se hněvá. Můžeme se modlit, a
přinést tak dar pokoje do celého světa.

Začal jsem znovu a byl tvůrcem pokoje.

Vito z Chorvatska nám řekl, co udělal
jeho spolužák Matija. „Když jsme se
hádali, řekl mi, že se omlouvá
a usmířili jsme se.“

„Jednoho dne jsem spadl na tělocviku.“

Matija byl vybrán svými spolužáky, aby se stal Malým velvyslancem pokoje,
který je součástí projektu „Living Peace“ (Živý pokoj).

„Matija přiběhl, aby mi pomohl.“

Rozstříhni a slož, vytvoří se pohodlná kartička, která tě bude doprovázet během tohoto měsíce.

Být „tvůrci pokoje“ znamená především vytvářet
příležitosti ke smíření ve vlastním životě i v životě druhých,
a to na všech úrovních: především s Bohem, a pak s tím,
kdo je nám nejbližší v rodině, ve škole, mezi přáteli, ve
farnosti a v různých sdruženích, ve sportech, ve
společenských i v mezinárodních vztazích.

**Je to tedy forma rozhodné lásky k bližnímu,
velký skutek milosrdenství, který uzdravuje
všechny vztahy.**

Srov. Ch. Lubich, *Diffondere pace*, Città Nuova, 25 (1981), 2, s. 42-43.

wordteens.focolare.org

4

centro.rpu@focolare.org

#WordTeensCard #06

2

„Tvůrcem pokoje může být ten, kdo má pokoj v sobě. Je
třeba být nositelem pokoje především ve vlastním
chování v každém okamžiku a žít v souladu s Bohem a s
jeho vůlí.
„... budou nazváni Božími syny“.
Dostát jmenová znamená stát se tím, co
ono jmenová vyjadřuje.
Tvůrci pokoje ukazují svoji spřízněnost s Bohem, jednájí
jako Boží děti, svědčí o Bohu, který [...] vítiskl do lidské
společnosti rád, jehož plodem je pokoj“.

**„Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou
nazváni Božími syny“ (Mt 5,9)**
Ježíš prohlašuje za „blahoslavené“, tedy plně šťastné a
realizované, všechny ty, kteří jsou v očích světa považováni
za poražené nebo nešťastné: pokorné, pláčící, tiše, ty, kdo
lační a žízní po spravedlnosti, čistého srdce, tvůrce pokoje.
Bůh jim slibuje velké věci: On sám je nasytí a utěší, zdědí
zemí i Jeho království. Jde tedy o skutečnou revoluci.

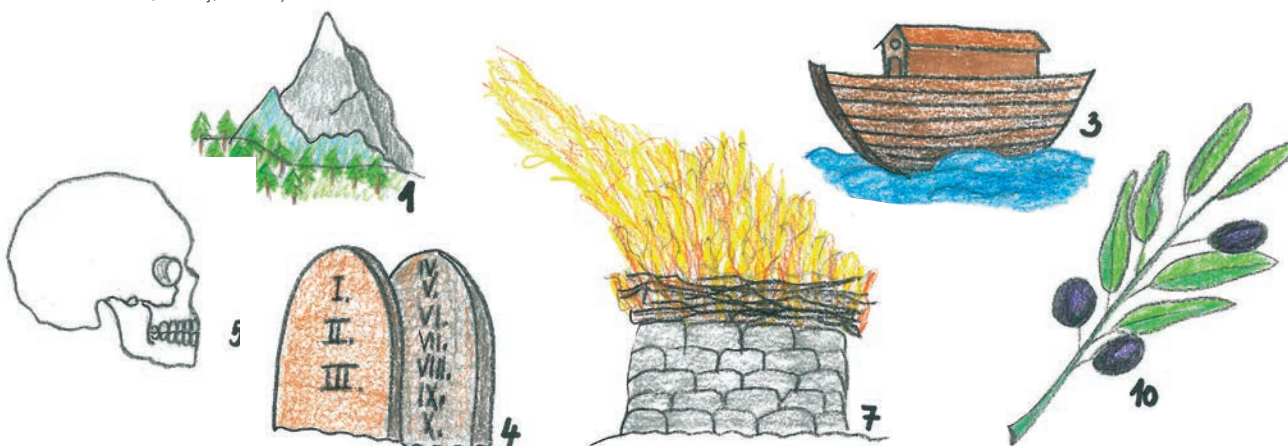
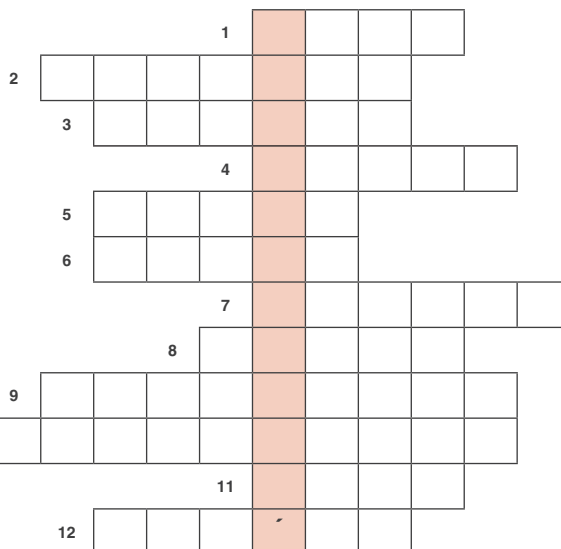
Foto: Michaela Reisingerová / Člověk a víra

Otec biskup Vlastimil Kročil udílel 20. května v katedrále sv. Mikuláše svátost křesťanské dospělosti

Pán Ježíš učil tzv. blahoslavenství, chtěl, aby lidé byli šťastni. Jak se tomuto učení také říká? (viz tajenka)
Doplňuj jednotlivá místa, kde se staly důležité události ve SZ či NZ.

1. Výrazná vyvýšenina nad okolním terénem.
2. Místo, kde byl ukřižován Ježíš Kristus (řecky).
3. Přistál tam Noe na arše.
4. Mojžíš tam dostal Desatero božích přikázání.
5. Místo, kde byl ukřižován Ježíš Kristus (česky).
6. Jiný název pro horu Sinaj.
7. Toto místo je spojováno s prorokem Eliášem, soupeřil zde s Baalovými proroky.
8. Místo, kde byl proměněn Pán Ježíš a rozmlouval s Eliášem a Mojžíšem.
9. Město, kde nechal Šalamoun vystavět chrám.
10. Místo, kde se Pán Ježíš modlil před svým zatčením.
11. Hora, kde zemřel Mojžíš.
12. Kde Abrahám chtěl obětovat Izáka.

(Ararat, Golgota, Choréb, Jeruzalém, Karmel, Mórija, Nebó, Olivová hora, Sinaj, Tábor)

VŠECHNY SPRÁVNÉ ODPOVĚDI BUDOU SLOSOVANÉ, PROTO NEZAPOMEŇTE PŘIPSAT CELOU ZPÁTEČNÍ ADRESU. Na výherce bude čekat odměna. TAJENKU ZASÍLEJTE NA katechetky@dicb.cz VÝHERCI Z LEDNOVÉHO VYDÁNÍ ČASOPISU JSOU:

Veronika Kovaříková, Tomáš Fuit, Lukáš Lacina.

Blahopřejeme!

Všechny nás v srdci věčnosti nese...

Několik vzpomínek na pana biskupa Hloucha

Dostala jsem výzvu, abych opět, již po několikáté, sepsala svoje vzpomínky na pana biskupa Hloucha. Uvědomila jsem si, jak dávná je doba, ve které jsem se s ním vídala – sama šestnácti-, sedmnáctiletá – při nejrozličnějších příležitostech.

Ty první zážitky se pojí ještě s dozníváním Pražského jara. Sice jsem nebyla v budějovické katedrále, ani jsem se netísnila na náměstí s tisíci dalšími věřícími při jeho slavném návratu do diecéze, protože jsem povinně cvičila na Hluboké socialistickou spartakiádu, ale na první poutě jsem „za ním“ s rodiči jezdila na různá poutní místa po celé léto. Zvláště dobře si pamatuji na tu 15. srpna, tuším na Kloko-tech. Jak jsem zpozorněla, když se z ampliónů ke mně nesl trochu rozechvělý a současně zanícený hlas. Nevím už, o čem mluvil, pamatuji si jen na ten dojem. Takhle jsme jako děti nebyly zvyklé slyšet hlasy z budějovických kazatelen... A potom, před závěrem, ten osvobozující smích a potlesk lidí, když omluvným tónem řekl: „*U nás na Moravě se říká: 'Panáček dvakrát nekáže'. A váš biskup už káže po třetí.*“ A opravdu k nám dobrých dalších pět minut

mluvil. – Tak hřejivě, z hloubi srdce, opravdově... Za tři dny nato stály v ulicích sovětské tanky a bylo po radosti, po svobodě a po nadějích.

Život šel dál po jiných kolejkách. Se slovy „pan biskup, církev nebo víra“ už nebyl spojen pocit svobody a radosti. Přišlo však něco nečekaného. Vedle mocenského komunistického tlaku utajovaný prožitek sdílené víry v malém společenství mladých. Tehdy jsme nevěděli nic o zásadě pana biskupa, kterou si přinesl už z dávné doby před 2. světovou válkou. Našla jsem ji daleko později v jedné jeho knize, v níž citoval rozhovor dona Bosca s kardinálem Testim. Na jeho otázku: „*Jak se přiblížíme mládeži?*“ odpověděl don Bosco: „*Když se přiblížíme my k ní a pokusíme se zajímat o její zájmy... Řekněte mi, v které římské čtvrti najdeme*

velký houf dětí?...“ „Na náměstí del Popolo...“ „Tedy pojedme na náměstí del Popolo.“

A pan biskup se nám, mladým lidem skutečně přiblížil. Když koliv, když jsme ho potkali v budově biskupství, kde jsme vypomáhali tu v kuchyni, jindy na konzistoři, se s námi zastavil. Na něco se zeptal nebo jenom něco hezkého řekl. Také nás zval k sobě na oficiální návštěvy. Třeba při budějovickém biřmování. Ani v náznaku neprojevil údiv nad našimi nedostatky znalostí oficiální církevní etikety. Daleko více ho zajímalo, čím žijeme, jaké máme problémy, radosti či starosti. Probíral je nejen s námi, ale i se svým sekretářem, kterému péči o mládež svěřil. Ani nejlouběji na mě zapůsobila audience, ke které nás pozval několik dnů po velké sérii výsledů státní bezpečnosti, která zahrnuje nejen naše nepnoleté kamarády, ale i naše rodiče. Seděli jsme kolem velkého tmavého stolu v přijímací místnosti, pan biskup se na nás na všechny s takovým otcovským starostlivým pohledem podíval a potom s trochou šibalství, ale s obličejem plným velké lásky pronesl: „Děti, vy jste byli ve vlezení...!?“ A vyprávěl, jak když se on sám vrátil z internace, podobnou větou ho doma přivítal jeden malý synovec. A potom se podrobně vyptával především na to, zda si s tou situací umíme poradit, obdivně se vyjádřil ke statečnosti všech a mluvil z hloubky své vlastní víry o následování Krista. Nejenom, že v něm nás neopustila církev, ale dostali jsme také osobní svědectví, že v takových situacích nás neopustí především Bůh. Co přitom bylo našich pár hodin na krajské bezpečnosti proti jeho dvaceti rokům internace...?

Ještě jedna vzpomínka je živá. Jednou jsme spolu hovořili o Božím království. Upřela jsem na něho své sedmnáctileté naivní oči a prohlásila: „Ale vždyť ta představa komunistů o beztřídní společnosti si přeci může velmi dobře rozumět s naší křesťanskou myšlenkou na Boží království?“ Vůbec se nezatvářil pohoršeně, ani se nepodivil mé naivitě. Vzal mě zcela vážně a stejně vážně mi vysvětlil, že komunisté mají ve svém programu zakořeněnou nenávist v podobě nenávisti třídní. Zatímco Ježíš formuloval program křesťanů jako program lásky k bližnímu, která vyvěrá z hlubokého vztahu lásky s Bohem. Naznačil, že křesťanství má dvě tváře: jednu, která vyhledává samotu s Bohem, a druhou, která hledá tvář nejmenšího a nejpotřebnějšího bratra. To bylo také to, co mě na tomto člověku fascinovalo: jeho jakási osamělost mezi lidmi, kteří ho milovali. Vždy, když byl někde vítán s velkými ovacemi, pohroužil se jako by do sebe, jeho tvář naznačovala, že slova řečníků a potlesk davů jím jakoby procházejí někam dovnitř, kde se stávají oslavou Boží. On jimi zůstal nedotčen.

Vzpomínka na malá setkání, ve kterých se mi objevuje pan biskup Hlouch jako pokorný, vnímavý, pokojný a laskavý člověk ve vztahu k lidem kolem sebe a současně jako člověk žijící hlubokým niterným životem s Bohem, mám mnoho. Myslím, že lidé, kteří ho znali, dobře rozuměli větě, kterou poslal svým diecezanům v závěti: „Všechny vás v srdci na věčnost nesu...“

doc. PhDr. Ludmila Muchová, Ph.D

Vybrané církevní památky diecéze nabízí nová mapa

Patnáct vybraných turistických cílů v Českobudějovické diecézi a další lokality napříč ostatními diecézemi nabízí ručně malovaná mapa, kterou připravila Česká biskupská konference. Vybrané církevní památky České republiky můžete poznávat i vy, neboť mapa bude dostupná také v síti Karmelitánského nakladatelství.

V rámci Českobudějovické diecéze nabízí mapa následující turistické cíle: Římov, Křemešník, Lomeč u Vodňan, Klokoty u Tábora, České Budějovice, katedrála sv. Mikuláše, Dobrá Voda u Nových Hradů, Kájov, Nepomuk, Klášter u Nové Bystřice, Milevsko, Strakonice, Třeboň, Sušice, Strašín, Kašperské Hory, Prachovice, Železná Ruda, Vyšší Brod. Blíže pak popisuje nově jmenované Národní kulturní památky Klokoty a Římov.

Mapa obsahuje vyobrazení 150 církevních památek osmi římskokatolických diecézí a řecko-katolického apoštolského exarchátu. Rovněž uvádí základní údaje o katolické církvi v ČR a také nejdůležitější odkazy. Texty jsou v češtině, angličtině a němčině i s uvedením dříve používaných německých názvů.

Mapu zpracovalo CBS Nakladatelství, na překladech do němčiny a angličtiny pracovaly rodilé mluvčí – Hope Subak a dvě spolupracovnice České křesťanské akademie – Martina Stocker a Nikol Richter, které věnovaly zvláštní pozornost zejména s překlady místních názvů.

Materiál určený široké veřejnosti je zajímavý také tím, že jsou v ní podrobně vyznačeny hranice jednotlivých diecézí. Česká biskupská konference mapu připravila ve spolupráci s jednotlivými diecézemi a za podpory České spořitelny. K dispozici bude ve volném prodeji Karmelitánského nakladatelství.

Miroslav Bína

Pout' k Panně Marii Klokotské

středa 15. srpna 2018

od 16 h svátost smíření

17 h mše svatá - P. Martin Sedloň, OMI

pátek 17. srpna 2018

Vigilie slavnosti Nanebevzetí Panny Marie

17 h mše svatá - P. Jan Kulháněk

sobota 18. srpna 2018

8 h mše svatá - P. Vojtěch Blažek, novokněžské požehnání

10 h hlavní mše svatá

hlavní celebrant, *biskup plzeňský*

Mons. Tomáš Holub

14 h beseda s otcem biskupem

15 h Klokotské hodinky a svátostné požehnání

17 h mše svatá - P. Mariusz Piowarczyk, OMI

od rána možnost přistoupit ke svátosti smíření

neděle 19. srpna 2018

10 h mše svatá P. Petr Prokop Siostrzonek O.S.B.,

arciděkan břevnovského kláštera

15 h zpívané Klokotské hodinky se svátostným požehnáním

ŘKF Tábor-Klokoty, Staroklokotská 1, 39003 Tábor

tel. 381 232 584 e-mail: klokotyomi@volny.cz

www.klokoty.cz www.oblati.cz

Poutnické skupiny prosíme o nahlášení na tel. 731 402 906

V sobotu dopoledne (8 - 13 h) bude ke kostelu přístup autem omezený.

Mše sv. denně v 17 h

v neděli v 10 h

Zpověď: po-so 16.30-17 h

pátek 17.30-20.30 h

Zveme vás...

- **7. 7. Tábor-Klokoty – 1. červencová sobota na Klokotech; P. Petr Plášil, vikář v Prachaticích;** 16 h modlitba Klokotských zpívaných hodin, 16.30 h růženec a svátost smíření v kostele, 17 h mše svatá se svátostným požehnáním, o mši svatě beseda v kostele. Tel. 381 232 584; e-mail: klokotyomi@volny.cz; www.klokoty.cz, www.oblati.cz.
- **8.–15. 7. a 29. 7.–5. 8. – Tábor-Klokoty – Kdo přežije Klokoty, letní tábor pro děti a mladistvé;** pořádají Středisko volného času Sít a Kolpingova rodina Klokoty. Termín **A1 6 – 11 let, 8. 7.–15. 7.;** 1550 Kč; **B1 12–17 let, 29. 7.–5. 8.;** 1850 Kč. **Přihlášky** na termín **A1:** www.svcst.cz; **B1:** koukalka.peroutkova.14@gmail.com tel.: 728 616 382 (16.–21. hod), hanka.koukalova13@gmail.com.
- **6.–10. 8. Tábor-Klokoty – Ve službách Královny, příměstský tábor;** Po, St, Pá – program na Klokotech, Út, Čt – výlety; Informace: Marie Šittová 776 707 268, majasittova@seznam.cz; Markéta Frejlachová 739 182 739, Mfrejlachova@gmail.com.
- **19.–25. 8. Manětín – Workshop 2018;** dobrovolnická brigáda (18 – 35 let); přijed' pomoci tam, kde to má smysl; www.workshop.farnostplasy.cz.
- **20.–24. 8. Nečtiny – Exercice pro rodiny s dětmi,** především pro rodiny s misijním duchem. Bydlet budeme na faře Nečtiny, která neskýtá mnoho komfortu, zato na zážitky bude tento týden bohatý. **Přihlášky** na missio.cb@gmail.com (603 224 665).

Římskokatolická farnost ve spolupráci s městem Prachatice
Vás srdečně zvou na

Oslavy sv. Jana Nepomuka Neumanna

Prachatice 22. - 23. 6. 2018

Pátek 22. 6. kostel sv. Jakuba

18.00 mše svatá

večer chval se skupinou Elaion v kostele sv. Jakuba a setkání mládeže

Sobota 23. 6.

10.00 poutní bohoslužba v kostele sv. Jakuba s Mons. Vlastimilem Kročilem, biskupem českobudějovickým

Program pro děti, mládež a rodiny

Rodný dům sv. Jana N. Neumanna 14.00 – 16.00

prohlídka kaple a galerie

Hospicový park 14.00 – 16.00

Hry a poznávací okruh ze života světců

14.00 koncert skupiny Druhý dech v altánu

Možnost návštěvy věže kostela sv. Jakuba, prohlídka výstavy projektu „Světce J. N. Neumanna a jeho životní pout“ v krovu kostela

Vstup do Prachatického muzea v tento poutní den zdarma

www.farnostprachatice.cz

Z diáře biskupa Vlastimila Kročila

- 9. 6.** 15:00 – Sušice: Diecézní pouť 2018
- 12. 6.** 15:00 – Č. Budějovice, Kanovnícká ul.: Žehnání domu Diecézní charity
- 16. 6.** 9:00 – Č. Budějovice, kostel sv. Rodiny: Mše svatá pro účastníky AKLA
- 17. 6.** 10:00 – Tábor-Klokoty: Biřmování
- 23. 6.** 10:00 – Prachatice: Poutní mše svatá – Jan Nepomuk Neumann
- 24. 6.** 10:30 – Pacov: Biřmování
- 30. 6.** 10:00 – Č. Budějovice, katedrála sv. Mikuláše: Kněžské svěcení
- 1. 7.** 10:30 – Nové Hradky, kostel Petra a Pavla: Poutní mše svatá

Z diáře biskupa Pavla Posáda

- 8. 6.** 18:00 – Č. Budějovice, Lipenská: Slavnost Nejsvětějšího srdce Ježíšova
- 9. 6.** Sušice: Diecézní pouť 2018
- 16. 6.** 10:00 – Chraštice: Sjezd rodáků – mše svatá
- 23. 6.** Věžná: Svěcení zvonů (100 let od zrekvírování) – mše svatá
- 30. 6.** 10:00 – Č. Budějovice, katedrála sv. Mikuláše: Kněžské svěcení
- 1. 7.** 10:00 – Chyžky: Svěcení varhan + mše svatá
- 4.–7. 7.** Velehrad: Pouť sv. Cyrila a Metoděje + ČBK

Změna vyhrazena.

Foto: MCH ČB

Domácí hospicová péče Městské charity doprovázela loni 30 rodin

Jedním z velkých přání lidí na sklonku života je zemřít doma obklopen blízkými. Již přes 10 let na území Českých Budějovic působí Charitní domácí hospicová péče, která pomáhá toto přání splnit.

Určena je pro pacienty v terminálním stádiu nemoci, kdy tradiční medicína vyčerpala všechny prostředky k léčení a nastupuje paliativní péče. Ta je poskytována za účelem zmírnění utrpení a zachování kvality života člověka, který trpí např. nevyléčitelnou nemocí. Takovou péči předepisuje registrující praktický lékař, ambulantní specialista (lékař paliativní medicíny, léčby bolesti, onkolog, geriatr, neurolog aj. odborníci dle povahy nemoci) nebo ošetřující lékař při hospitalizaci na dobu 14 dnů po ukončení hospitalizace.

Domácí hospicová péče je individuální a bezpečná služba, poskytovaná odbornými sestrami podle skutečně potřebného času. Obsahuje jak prvky zdravotní – **odborné zdravotnické výkony zcela hrazené ze zdravotního pojištění**, tak sociální (péče o hygienu, stravu apod.).

Důstojnost člověka na prvním místě

Při poskytování péče je aplikován celostní přístup, kdy ošetřovatelé kladou velký důraz na lidskou důstojnost, kvalitní a profesionální práci a pozitivní přístup. Součástí takového postupu je současně i **práce s celou rodinou** umírajícího člověka, ať už ve formě psychické či spirituální podpory. Městská charita se snaží prostřednictvím všech svých činností člověku umožnit být stále součástí své rodiny, domácnosti a zachovávat si svůj přirozený způsob života. Domácí zdravotní péče je dostupná **24 hodin denně, 7 dní v týdnu**.

Součástí nabízené pomoci je i možnost využití celé širší služby **Komplexní domácí péče** Městské charity – to znamená, že se na ně rodiny mohou obracet i v případech potřeby **pečovatelské služby** nebo **osobní asistence**. Samozřejmostí je zapůjčení **kompensačních pomůcek** do domácího prostředí, poradí s nároky na příspěvky, či s kroky, které je užitečné naplánovat, aby i v těžkých životních chvílích mohla rodina fungovat.

Kontakt:

Mgr. Jana Bartošová – 387 718 215; Jana.bartosova@mchcb.cz
Kontakt pro dárce: Mgr. Václava Businská – 731 604 193; zdroje@mchcb.cz;

Václava Businská, redakčně upraveno

CARITAS EUROPA provázena mottem „Mládež. Solidarita. Evropa“

„Práce v charitě je často chápána jako záležitost starších lidí, kteří se ve své práci nasazují pro své vrstevníky“, řekl českobudějovický světící biskup Mons. Pavel Posád po návratu z konference Caritas Europa v Tbilisi 7.–9. května, které se zúčastnil jako prezident Charity ČR.

Diskuse a workshopy se mezi 150 zástupci 42 zúčastněných evropských charit zaměřily na komunikaci s dobrovolníky a možnosti dalšího zatraktivnění charity pro mladé lidi.

Téma zapojení mladých bylo podle biskupa Pavla Posáda zvoleno také v souvislosti s blížící se biskupskou synodou o mládeži v měsíci říjnu v Římě. *„Bylo konstatováno, že problém zapojení mladých lidí je ve všech evropských zemích stejný. Z pracovních skupin vzešlo mnoho užitečných podnětů shrnutých do konkrétních závěrů, které se budeme nyní v praxi snažit naplňovat, neboť bez zapojení mladých lidí hrozí nebezpečí, že charitní práce by byla vážně ohrožena“,* dodal otec biskup.

S posláním charity a jejími místními aktivitami se obyvatelé Tbilisi mohli seznámit také přímo v ulicích hlavního města. Evropská síť charit čítá 49 členů, kteří se snaží bojovat proti chudobě a sociálnímu vyloučení jedinců i skupin obyvatel. Českou republiku mezi 149 účastníky zastoupili dále ředitel Charity ČR Lukáš Curylo, Petra Kámenová z českobudějovické Diecézní charity a Klára Löffelmannová z Arcidiecézní charity Olomouc.

Miroslav Bína

Foto: Charita ČR

Jak dnes žijí mladí věřící?

Odpovídá 1900 účastníků exkluzivního výzkumu

Foto: Gabriela Nováková / Člověk a víra

Výzkumný tým pod vedením ThDr. Jana Balíka, PhD., a Mgr. Jana Čapka se na přelomu roku 2017 a 2018 zaměřil na analýzu dat získaných v dotazníkovém šetření v rámci srpnového Celostátního setkání mládeže v Olomouci (CSM), kam přijelo více než 7000 převážně věřících účastníků z různých částí republiky. Na 1900 z nich ve věkové kategorii do 30 let poskytlo data...

„Cílem výzkumu bylo získat údaje, o co se katolická mládež zajímá, jaké jsou její hodnoty a jakým způsobem praktikují svou víru“, říká k záměru P. Jan Balík.

Aktuálnost problematiky zasadil biskup Pavel Posád, předseda Rady pro mládež ČBK, do souvislosti s nadcházejícím Biskupským synodem, pro který papež František nastolil téma mladých lidí. „Poprvé v dějinách jsou tématem mladí lidé, je to synod, který je má vtáhnout do problematiky, hovoru a diskuse. Není jen o mladých, ale s mladými z celého světa“, uvedl.

Téma je podle biskupa Pavla Posáda důležité nejen z hlediska kvalifikované práce s mládeží, ale i kvůli koordinaci plánů s potřebami těchto mladých lidí. „Církev má dnes v řadách mladých lidí velké zastoupení a ti lidé jsou budoucností církve i světa. Výzkum nám pomůže, abychom nezachraňovali zachráněné a nenechali topit se topící“, dodal.

Závěry hovoří o tom, že dotazovaní mají:

- hodnotový žebříček upřednostňující Boha a rodinu,
- pohled na sexualitu odpovídající tradičním hodnotám,
- příklon k altruismu, odpovědnosti a duchovním hodnotám.

„Respondenti mají jiné hodnoty než většina jejich vrstevníků. Jsou názorově a hodnotově velmi solidně orientovaní. Žijí vnitřním náboženským životem a důležité jsou pro ně i církevní náboženské aktivity. Jsou hodně zaměřeni na emotivní prožitky a k Bohu je nejvíce přibližuje hudba, písně a zpěvy, dále společenství, mše svatá, svátost smíření, modlitba vlastními slovy a Eucharistie“, vysvětluje Balík.

Výzkumníci zjistili, že mladí lidé vyhledávají účast na takovýchto setkáních žijí náboženským stylem života, pro který jsou dominantní formální náboženské aktivity a niterná spiritualita, které doplňuje volnočasová kulturní orientace

a z hodnot je to společensko-politická orientace. Silná je zde i orientace na lásku spojenou s dětmi, partnerem a rodinou. Co se týká žebříčku hodnot, tak na prvním místě mají Boha, lásku, pak životního partnera a rodinu a děti. Většina mladých v populaci má na prvním místě zdraví, lásku, pak mír, život bez válek, životního partnera, svobodu, přátelství a pak teprve rodinu a děti.

Dotazování:

- **pocítují nedostatek přiměřeného, kvalitního a praktického náboženského vzdělání,**
- **uvědomují si absenci malých společenství věřících lidí,**
- **směřují k emotivně prožívané víře.**

Respondenti jsou podobní současné generaci v tom, že využívají komunikační a informační technologie; nejčastějšími aktivitami jsou povídání s přáteli a známými a práce na počítači. V průměru denně na internetu tráví 175 minut, z toho na sociálních sítích 108 minut. Sledují: Facebook, hudbu a písničky, YouTube – videa, filmy a seriály, chat. Církevní weby a média respondenty CSM zajímají spíše okrajově. Pokud využívají na sítích náboženské programy, jedná se spíše o emoční nabídku (hudba), než o pořady připravované pro promyšlený, vzdělávací a tříbení kritického myšlení. Četbu Bible a rozjímání nad jejím textem konají spíše výjimečně. Náboženskou výuku většina z nich nemá. Neznají ani publikace přibližující katechismus, které jsou psány na míru mladým lidem a v naší zemi dlouhodobě propagované jako je Youcat a Twetuj s Bohem. Dokonce zpověď, které si váží, využívají spíše občas. Náboženskou výchovu získávají převážně od rodičů, kněží a ze společenství.

„Z našich zjištění lze dovodit, že pokud jsou mladí ve své víře spíše emotivně zaměřeni a schází jim racionální přijetí víry, jsou ohroženi. Buď se spokojí s náboženským sentimentem, ale jejich život bude nedostatečně a nespolehlivě zakotven v evangeliu nebo se dostanou do rozporu mezi vírou a rozumem a snadno podlehnou tlaku okolí“, přibližuje jedno ze zjištěných rizik Jan Balík.

Ukázalo se také, že si mladí věřící velice váží společenství, ale spíše velkého, protože malou skupinu, kde se sdílí a prohlubuje víra, navštěvují spíše občas.

Potvrdila se i dlouhodobá tendence mladých věřících, že se vydávají na velká setkání mládeže na základě pozvání svých vrstevníků či na základě osobního vybídnutí nejbližších včetně kněží. Od své účasti očekávají duchovní povzbuzení a prožití kamarádství.

Příležitosti církve v komunikaci s mladými lidmi

Jak s výsledky pracovat? *„Jako podstatné vidím snahu nadchnout mladé pro studium víry a pracovat na zlepšení systému výuky náboženství a katecheze či přípravy na biřmování. Klíčové je i prohloubit aktivity směrem k vysokoškolské mládeži a podpořit různé typy společenství mladých lidí i mladé rodiny. Svou energii musíme věnovat např. i zintenzivnění profesionální práce na internetu“,* říká k závěrům plynoucím z výzkumu Jan Balík.

Miroslav Bína,

zdroj: tisková konference ČBK 18. 4. 2018

Úspěch katechety v anketě DUHOVÉ SRDCE

Milí čtenáři. Rádi bychom Vám představili katechetku ze Lhenic Mgr. Markétu Grillovou, která byla nominována do letošního ročníku ankety Duhové srdce. O co vlastně jde?

Časopis Duha společně s TV NOE, s podporou Radia PROGLAS, Katolického týdeníku a pod záštitou Mons. Pavla Konzubla, předsedy katechetické komise ČBK již po třetí vyhlašuje anketu o nejoblíbenějšího vyučujícího náboženství - DUHOVÉ SRDCE.

V letošním ročníku se mezi nejlepších šest katechetů nominovala právě katecheta Markéta. Jaká vlastně Markéta je popsali její žáci těmito slovy:

„Markéta je katechetkou ve Lhenicích a učí náboženství na zdejší základní škole. Některé hodiny obzvlášťňuje hostinami dle určitých svátků, jako jsou velikonoční nebo vánoční. Na její skvělý nekvašený chléb se těšíme každý rok. Každoročně stanujeme, hrajeme divadelní představení v kostele, vyrábíme velikonoční výrobky. Mimo to Markéta v rámci běžného vyučování na základní škole probírá při svých přednáškách různá biblická témata i s ostatními dětmi, které na náboženství nechodí, a dělá vstupy do škol. A hlavně – pracuje v týmu! Je až neuvěřitelné, kolik toho pro nás dělá, ale my ji máme rádi ne za výkon, ale za to, že je taková, jaká je – skvělý člověk s přirozenou autoritou, který je zároveň i kamarád.“

I když se ve finále ankety soutěží, ve skutečnosti nejde o to, kdo je lepší nebo horší, ale jde o propagaci katechetické práce, která se i touto anketou dostává více do povědomí farností i celé společnosti.

A jak to vlastně dopadlo? Naše katecheta Markéta získala třetí místo. Moc jí gratulujeme a děkujeme jí i jejím žákům, kteří spolu s ní soutěžili ve finále za jejich výkony a skvělou reprezentaci naší diecéze. Finále bude vysílat televize NOE 1. července 2018. Nezapomeňte se dívat.

DKS

Foto: Jiří Strásek / Člověk a víra

Právo na lenost

Volný čas. Nikdy ho není více než o prázdninách. Jak je ale chtějí trávit naše děti? Prázdniny neoddiskutovatelně patří k těm nejlepším fázím dětství. Komu už bylo třicet, vybaví se mu plovárna, tábor, a „to, jak jsme běhali za barákem“. Dnes je to jiné.

Skutečně je chybou současných dětí, že většinu volného času tráví s moderními technologiemi? Nebo je to prostě tak, že jako rodiče je na to naučíme, a pak se divíme, že už je nic jiného nebaví? Monika již roky pracuje v mateřském centru, s dětmi raného věku a jejich matkami tráví doslova každý pracovní den. „Během tří let se odehrála opravdu zásadní změna, co se kontaktu dětí s elektronikou týče. Když po ránu matky přicházejí, nejméně polovina dětí, většinou ve věku do tří, čtyř let, má v ruce smartphone nebo tablet. Některé nechtějí ani dolů z kočárku. Nebo si sednou na koberec a hrají dál, aniž by se vůbec zajímaly, co se děje okolo nich. Samozřejmě se tomu snažíme zamezit, ukázat dětem, že si mohou hrát i jinak, ale podpora ze strany matek velmi často chybí,“ přiznává Monika s povzdechem a dodává: „Dítě s chytrým telefonem vlastně nic nechce ani nepotřebuje, telefon je spolehlivá chůva. Je to pohodlné.“

Je jasné, že dnešní informovaný rodič se podobnému chování vyhne. Podporuje dítě v kreativních aktivitách, rozvíjí jeho osobnost. Učí dítě, jak se smysluplně zabavit, vytváří připravené prostředí pro budoucí koníčky. Jak však děti rostou, tlak na užívání telefonu, tabletu, kompu, je silnější, především ze strany vrstevníků, a rodiče čeká tvrdá zkouška „ustát“ tlak nejen od dětí, ale i z okolí. „Často mi rodiče říkají, že je dobře, když dítě umí pracovat s elektronikou, protože dnešní svět je přece na tomto typu komunikace založen, a tak budou alespoň připraveny na budoucnost. Ale to je nesprávný přístup,“

říká Vladimír, učitel na prvním stupni základní školy. „Hra v mobilu dítě do budoucna neobohatí, není to nic, co by mohlo v reálném životě použít.“

To, jak děti tráví svůj volný čas, je odrazem charakteru celé rodiny. V dnešní době lze jistě považovat za pozitivní již fakt, že rodina tráví čas společně, do rozporu se pak tento jednoduchý požadavek dostává v momentě, kdy nahlédneme na volný čas jako na prostor vhodný pro hodnotovou výchovu dětí. „Když se ptám matek, jak rodina trávila víkend, často slyším, že byli v nákupním centru. „Co taky jiného, když nebylo počasí a v televizi nic pořádného“, říkají často,“ doplňuje pedagožka Monika z mateřského centra, a doplňuje „jako kdyby prostě nedokázali, nebo jim nestačilo jen tak společně být, užívat si jeden druhého, hrát si.“

Od jara můžeme vídat billboardy společnosti flowee.cz, které hlásají například „Máma není doma. Youtube jo.“ a tak podobně. Motivací bylo upozornit na obrovský vliv médií v dnešním světě. Ale také na fakt, že nad tím, co naše děti sledují, v podstatě nemáme a nemůžeme mít plnou kontrolu. Můžeme pouze doufat. V to, že jsme našim dětem v raném věku vštípli dobrý základ a naučili je hledat zábavu i jinde, než za chytrou obrazovkou.

Martina Hrušková

Setkání s Písmem Svatým

Od začátku června až do poloviny července se v nedělní mešní liturgii čte Druhý list Korinťanům, který Pavel napsal kolem r. 57 z Makedonie a který je zřejmě redakčním způsobem složen z více listů. Výrazným a do popředí vystupujícím tématem listu je Pavlova apologie apoštolské služby. Jeho apoštolská autorita byla zpochybněna konkurenčními křesťanskými misionáři židovského původu, kteří proti němu kromě jiného poukazovali na to, že nemá nic, žádné pověření, žádné zvláštní projevy moci, které by ho legitimovaly jako plnohodnotného apoštola. Pavel se usiluje dokázat, že právě slabost jeho apoštolské existence je důkazem její legitimacy.

Už úvodní část o Boží útěše a záchraně ve chvílích soužení a utrpení (1,3–11) dává tušit charakter následujících pasáží. Pavel nejdříve vysvětluje, že na slíbenou návštěvu Korintu nepřišel ne z důvodu nějaké lehkovážnosti, ale protože jeho vztah s Korintany se dostal do kritického bodu. Sám má čisté svědomí, protože jeho vztah k nim byl vždy upřímný, s kladným zájmem o ně, bez pokrytectví a protiřečení. Tím se připodobňuje samotnému Kristovi, který byl věrný Božím zaslíbením, a ta v něm dosáhla své potvrzení. Ježíš Kristus je zde představen jako velké Boží „ano“, kterým je potvrzena spása, aniž by byla porušena jakýmkoli „ne“. Dovolává se samého Boha za svědka, že je nenavštívil z důvodu šetrnosti k nim. Je si totiž vědom toho, že úlohou apoštolské služby není panovat nad jejich vírou, ale podporovat ji, aby byla pevná a radostná. Zárukou spojení s Kristem, jeho přítomnosti mezi věřícími je pomazání od Boha, vtisknutí jeho pečeti a zádavek Ducha svatého. (1,12–24) Další, osobní důvod, proč nepřišel do Korintu, byl spor s jedním z tamějších věřících. Pavel se ho pokusil urovnat dopisem „s mnohými slzami“. Dotyčný protivník má být po trestu, kterého se mu dostalo, přijat s odpuštěním zpátky do společenství. (2,1–11)

Svou apoštolskou službu Pavel přirovnává vůni kadidla, které Kristus obětuje Bohu. Pro ty, kdo evangelium přijímají, je to vůně příjemná, pro ostatní smrtelná. Zdůrazňuje svou věrnost pravému Kristovu poselství. (2,12–17) Jako apoštol nepotřebuje žádné doporučení, protože tím jsou Korinťané jako jeho živý list napsaný Duchem. Apoštolové jsou služebníky nové smlouvy, ne litery, ale Ducha, který dává život. Na tom je dále postaveno srovnání staré a nové smlouvy: Kristova sláva nesmírně přesahuje slávu, která se zrcadlila na Mojžíšově tváři, když sestupoval s deskami Zákona ze Sinaje. Závoj, kterým si zakrýval tvář, dodnes leží na srdci Izraelitů, když se

Sv. Pavel. Rukopis ze St. Gallen, po r. 800

čte Mojžíš. Symbolizuje totiž nedokonale poznání Božího slova, kterému dává jasnost a plnost pouze Kristus; on tento závoj odstraňuje. (3,1–18)

Úkol zvěstovat evangelium je svěřen křehkým lidem ve své smrtelné existenci podobným hliněným nádobám. Ale právě skrze tuto křehkost, dosvědčenou utrpením, slabostí a smrtí, se v Pavlově životě projevuje Boží moc; tím je také spojen s Kristem, který sám trpěl a působí v Duchu ve zvěstování apoštola. Tak jeho slabost přesvědčuje adresáty, působí v nich víru a přináší svobodu. Jeho apoštolské zanícení neochabuje, protože si je vědom budoucí slávy, která převyšuje všechno nynější utrpení. (4, 1–18) Život v těle je pro něj jako život v cizině, ale je pořád plný důvěry a nemá strach z opuštění své-

ho tělesného příbytku, protože ví, že Bůh má pro něj připravený věčný příbytek v nebi. (5,1–10)

Pavel je zcela odevzdán své službě, protože si uvědomuje změnu, která nastala Kristovým zmrtvýchvstáním. Kristus je pramenem nového lidství, věřící v něho je už nyní „novým stvořením“, radikálně proměněným vzhledem ke své hříšné minulosti. (5,11–17) Všechno to je důsledkem přijetí skutečnosti, že Bůh smířil svět se sebou skrze Krista. (5,18–21)

Apoštol je spolupracovníkem Boží milosti a vše, co říká, dělá a prožívá, potvrzuje jeho nasazení a službu pro Boží věc. (6,1–10) Korinťany v této souvislosti vyzývá k radikálnímu postoji a varuje je před nevěřícími, kteří stojí na straně Beliala, tj. satana. (6,11–7,1) V závěru první poloviny listu Pavel Korinťanům vyznává svou upřímnost, přímost a lásku k nim, chválí je a vyzývá k vzájemnému usmíření. (7,1–16)

ThLic. Julius Pavelčík, Th.D.

KARMElitÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice
www.kna.cz, www.ikarmel.cz

Iva Hothová, Andre Le Blanc
Komiksový Nový zákon

Po vydání oblíbené Komiksové Bible vychází zvlášť i Komiksový Nový zákon. Kniha zahrnuje přes 70 příběhů o Ježíšově narození a skutcích, jeho posledních dnech, vzniku církve i osudech apoštola Pavla.
váz., 256 s., 289 Kč

Čtírad Václav Pospíšil
Maria – mateřská tvář Nejvyššího

Kniha je určena studentům teologie, kněžím, katechetům i všem, kdo hledají mariánskou úctu, zakořeněnou v tradici a solidní teologické reflexi. Jde o výrazně rozšířené zpracování dílka *Maria – mateřská tvář Boha*.
váz., 236 s., 279 Kč

Aleš Opatrný
Credo (2. dotisk)
Úvahy o apoštolském vyznání víry

Čemu mám vlastně věřit? Credo představuje něco jako kmen stromu víry: někde má své kořeny a něco dalšího z něj vyrůstá. Autor nabízí podněty, jak víru plněji chápat a prožívat ji.
brož., 136 s., 119 Kč

P. René-Luc
Vychoval mě gangster (2., rozšířené vydání)

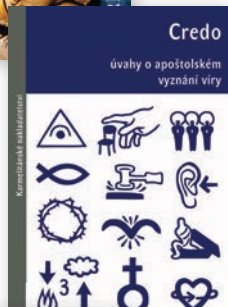
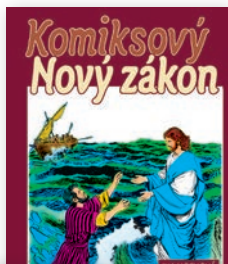
P. René-Luc nabízí pohled do svého strastiplného dětství i bouřlivého dospívání. Přináší svědectví o nečekaném obrácení, zranění kněžského povolání i o cestě evangelia do srdcí mladých i lidí na okraji společnosti.
brož., 164 s., 199 Kč

Viktor E. Frankl
A přesto říci životu ano (5. vyd.)
Psycholog prožívá koncentrační tábor

Autobiografické svědectví zakladatele logoterapie, psychiatra s českými kořeny Viktora E. Frankla, o tom, jak lze i v nelidských podmínkách překonávat pochybnosti o smyslu lidského života.
brož., 196 s., 279 Kč

Kateřina Lachmanová
Vězení s klíčem uvnitř (4. vydání)

Kniha pojednává o důsledcích neodpuštění i neochoty prosit za odpuštění jak v životě jednotlivce, tak i v životě jakéhokoli společenství, církvi či národu. Třetí vydání bylo autorsky přepracované a doplněné, nyní nabízíme čtvrté vydání.
brož., 152 s., 179 Kč

Personalia

A. Ustanovení:

R. D. JCLic. Mgr. Rudolf Hušek, SCHLJ byl ustanoven kaplanem Vojenského a špi-tálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského. Všechna dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

R. D. Ing. Zdeněk Gibiec, ThLic. byl od 1. 5. 2018 jmenován členem **kněžské rady Diecéze českobudějovické**. Č. j.: 1131/2018.

Ing. Eva Mikešová byla od 1. 5. 2018 jmenována členkou **ekonomické rady Diecéze českobudějovické**. Č. j.: 1132/2018.

Mgr. Jana Ryjáčková byla k 30. 4. 2018 odvolána z funkce pastorační asistentky farnosti **Jistebnice** a od 1. 5. 2018 byla jmenována pastorační asistentkou farnosti **Tábor-Klokoty** a **referentkou církevní turistiky**. Č. j.: 1130/2018.

B. Životní jubilea:

R. D. Mgr. Dominik Ettler oslaví **1. 6. 2018** své **třicáté narozeniny**.

P. Mgr. Zdeněk Pius Vágner, OPraem. oslaví **19. 5. 2018** své **čtyřicáté narozeniny**.

Ing. Pavel Poláček, trvalý jáhen oslaví **23. 5. 2018** své **šedesáté narozeniny**.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

C. Výročí kněžského svěcení:

R. D. Dominik Hroznata Holický, JC.D. oslaví **13. 6. 2018** své **dvacáté páté výročí kněžského svěcení**.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

Dne 18. května 2018 předal starosta města Netolice Mgr. Vladimír Pešek v obřadní síni netolické radnice JUDr. Antonínu Mokrému diplom „čestného občana města Netolice“. Vy-soké ocenění bylo JUDr. Antonínu Mokrému uděleno rozhodnutím zastupitelstva města jako uznání celoživotních zásluh a u příležitosti jeho 90. narozenin. JUDr. Antonín Mokry obdržel v roce 2017 Zlatou medaili sv. Auraciána, vyznamenání českobudějovické diecéze. Foto: Jan Kotous